

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

АЗ И НЕПОЗНАТИЯТ

chitanka.info

На Ас. Златаров

Хората гледаха знамението и недоумяваха. Някои твърдяха, че земното кълбо е излязло от слънчевата си орбита и е полетяло без път из пространството, други доказваха, че зелената звезда не е нищо друго освен една огромна мъртва планета, която се движи с хиляди километри бързина в секундата и иде право срещу Земята.

Зелената звезда гореше ден и нощ на небосклона и това беше през 2991 г. сл. Р.Х.

Един ден тя цъфна за миг безкрайно голяма и обгърна цялото небе. Рукнаха навсякъде поройни дъждове, завихриха урагани. Под кората на земния шар кипна страшен земетръс и разрушението почна. Зданията се събаряха като картонени кули, отваряха се бездънни пропасти, от планините падаха скали и се забиваха сред равнините, океаните и моретата ревяха и люлееха черна вода. И през адския тътен, що се носеше из загиващата земя, долитаха отчаяните викове на милиарди хора, които бягаха обезумели и напразно търсеха спасение, защото смъртта преграждаше пътя им и ги погребваше под развалините.

В тия часове на гибел и безмерен ужас аз, покойният Вихрен Ракита, роден преди осем века в малката държавица България и починал шестдесет и три години след раждането си в същата страна, станах от гроба си, огледах се спокойно наоколо и по примера на апостолите тръгнах да търся Господа, защото помислих, че е настъпил денят на Страшния съд.

Можете да си представите каква надежда вълнува човека, който е чакал цели осемстотин години възкресението си, за да се яви най-сетне пред Всевишния, да падне ничком пред светлия му образ и да му разкрие сърцето си с всички грехове, що са плели радостите на някогашния негов живот.

Аз вървах с уверени стъпки из разораните улици. Понеже бях пирувал веднъж със смъртта, тя се преструваше, че не ме вижда, и ме отминаваше с досада, когато заставахме лице срещу лице на някой кростопът. Затова аз срещах съвсем равнодушно кошмарите на пъкъла,

които никнеха пред очите ми, унесен в едничката само мисъл да отгатна близката си съдба.

Стигнах пред една църква, чиято камбанария бе съборена. Надникнах през полуотворената врата и погледнах към олтара: по златната резба зееха дупки, иконите се търкаляха по земята, засипани с прах, а пред амвона бе обърната една сребърна купа и плиснатото из нея причастие тъмнееше като съсирена кръв върху плочите.

Господ не беше в църквата.

Отминах нататък. Пребродих улиците и площадите, претърсих църквите и параклисите, обиколих вертепите, музеите, гробниците — никъде не срещнах Всевишния.

Тогавя се издигнах и полетях над земята. Минавах градове и села, равнини и морета, пропасти и планини. Понякога слизах долу, сред обезумелите тълпи, и се сливах с техния тревожен кипеж. Очакването ми да видя Господа ме хвърляше от време на време в забрава и детско лекомислие разгаряше душата ми. Аз питах за неща, които никой не проумяваше. Хората ме гледаха с изцъклени очи и побелели от страх лица, защото им се струваше, че виждат възкръсналия из легендата Антихрист.

Само един не се уплаши от мен. Когато го срещнах коленичил пред развалините на една малка къщица, стори ми се, че това е трупът на човек, загинал през време на молитвата си и останал така — със скръстени ръце и приведена глава. Но щом го приближих, той се обърна, изправи се и впери ясните си кротки очи в лицето ми.

Непознатият беше висок и слаб старец, с дълга бяла брада на светец и сини, прозрачни очи. Той бе загърнат в дълга черна дреха, прилична на расото на едновременните наши свещеници и бе пристегнат на кръста с тънко въже.

Старецът стоеше неподвижен срещу мен, без да отмахва поглед от лицето ми. Очите му горяха като сини пламъци и аз чувствах как техният блясък къпе и омагьосва душата ми. Той пристъпи насреща ми и промълви едва чуто:

— Защо си излязъл из гроба, сине мой?

Дълго време нямах сили да отговоря. Не можех да си представя, че един смъртен има способността да прониква отвъд пределите на земното битие и да отгатва възкресението на мъртвите. Сетне, лека-полека, аз се свързах от неочаквано зададения ми въпрос и отвърнах:

— Излязох от гроба си, за да намеря Господа и чуя присъдата, която съм чакал цели осемстотин години под земята.

Непознатият се вгледа още по-изумено в лицето ми и погледът му каза:

— Нима ти мислиш, че е настъпил денят, в който Бог Отец трябва да открие слънчевата си нимба за очите на мъртвите?

— Не зная — прошепнах смутено аз. — Отначало бях готов да се съмнявам. Когато се събудих в гроба, аз си спомних забравения девиз на розенкройцерите: „*Igni Natura Renovatur Integra*“, сиреч: „Природата е обновена напълно чрез огъня“, и понеже предчувствах, че се събудям в деня на второто пришествие — в деня на новото пресътворение на Вселената — помислих, че ще видя над главата си пламъците на стихийни пожари. Разбира се, моите очаквания се не сбъднаха и все пак аз събрах прахта от изгнилия ми череп, възплътих духа си в тая прах и тръгнах да търся Всемогъщия. Колкото повече път оставаше зад стъпките ми, толкова по-буйно се разискряше вярата ми, че ще Го намеря, и ето сега у мен е изчезнало всяко съмнение, всяка следа от самоизмама — аз зная, че в този миг Той е пред мен, наблизил до мен, но аз Го не виждам.

— *Igni Natura Renovatur Integra*, — повтори замислен и сякаш на себе си старецът. — Да, всички тела са съставени от малки неделими пращинки, които не са нищо друго освен Светлина и Дух. Светлината е скритият огън, който одухотворява животните, развива растенията и гори като ослепителна искра в минаралите. Само в тоя смисъл трябва да се тълкува старата розенкройцеровата мъдрост — и ти напразно си очаквал да видиш пожар, тъй както напразно очакваш Господа.

— Как? — извиках аз. — Нима Господ не съществува, нима Неговият образ живее само в сказанията?

Белобрадият старец се усмихна и лицето му пламна в светлина. Той ме хвана за ръка и ме поведе нагоре, към планината, която се издигаше като тъмна грамада пред сиянието на зелената звезда. Когато стигнахме там, той ми посочи загиващия в низините град: Сред потоци от дъжд, развени като гъста мъгла от бесните ветрила на вятъра и ураганите, сред разсичащия света земетръс, гъмжеха хиляди тълпи, пияни от ужас.

— Виждаш ли? — каза той и гласът му отекна някак скръбно и строго. — Нима ти мислиш, че явяването на Господа пред

човечеството ще бъде ознаменувано с разруха и гибел? Можеш ли да допуснеш, че великият Творец, който е безкрайно милосърден към най-нищожната тревица и Чието име всяка прашинка пее, ще слезе на земята, за да бъде съдник, след като е избил милиарди хора и е обагрил ръцете си с тяхната кръв като алчен и ненаситен вампир? В деня на неговото явяване пред хората, които загиват сега и чиито души отлитат на друга една планета, за да заживеят преродени наново — тогава, запомни, ще бъде само слънце, музика и благослов. От днес нататък земята остава мъртво тяло във Вселената, което ще чертае пусти кръгове около собствената си орбита, подобно на хилядите угаснали светове.

Дълго ли съм седял замислен в думите на непознатия, не помня. Когато се обърнах и го потърсих, той беше изчезнал. Вместо него аз видях едно тънко дръвче, което бе поникнало из земята и около чието стъбло бе увита една змия с обърнати и лъснали към небето очи.

А там, от зелената звезда, бе останало само едно пламъче, остро като меч. То играеше между двата златни рога на един чудовищен козел с човешки ръце, който изпъкваше като тъмен призрак в далечината на хоризонта и гледаше спокойно мъртвата земя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.